

מלאכי הכפר

niezn

בחודשים הקרובים תותקן באחד הכפרים הנידחים בטנזניה מערכת שתאפשר הולכת מים וטיהורם עבור תושבי הכפר, שכיום נאלצים לצעוד קילומטרים רבים כדי להשיג את נוזל החיים • הכל בזכותן של שתי תלמידות הכפר הירוק, מיכל שריג ונגה בראל, תושבות הוד השרון, שסחפו אחריהן קבוצת נערים ובמשך שנתיים אספו כספים לטובת מימון הפרויקט • "הצלנו אלפי ילדים", הן אומרות בהתרגשות • קונסול טנזניה בישראל: "אני מוריד בפניהן את הכובע"

אמיר אזון • צילום: יוגב עמרני

הקונסול נוריאל צ'ריץ' עם ילדים בטנזניה

למעשה, קרם הרעיון עוד וגידים. בחודש נובמבר 2013, במצגת יצירתית ומשכנעת, העבירו שתי הנערות את מה שרץ במוחן לחברים והחברות מביית הספר ולצוות המור רים. הן שאלו את הנוכחים, "כמה מכס עשור משנה היום בבוקר שקשור במים?", "כמה מכס מכם הלכו לאסוף את המים שהשתמשתם בהם?". התנונים שהופיעו במצגת לא הותיי רז אף אחד אדיש. על פי הנתונים, מדי יום, נשים וילדים מבזבזים 200 מיליון שעות בהליכה של 7 ק"מ במטרה להשיג מים. מים שאינם נקיים. בכל יום, ככל יום, 10,000 ילדים מתים ממשבר מים עולמי. משבר המים מקפח את חייהם של יותר אנשים מאשר מלחמה, מלריה, ואידס ביחד. 80 אחוז מהילדים שמתים בעולם המתפתח מתים ממחלות שמקורן במים. ואז עברו להצגת ארגון Save the rain, שבונה מערכות מים אשר לוכדות מי גשם ומסננות אותם, כך שתהיה גישה למים נקיים. ואז הדגישו את מטרה שאותה הן רוצות להגשים: גייס כסף לבניית מערכות מים בכפרים נידחים באפריקה והעלאת המודעות לארגון.

בחלק ניסיתי ליישם את הרעיון בכמה מסגרות, אך זה לא הצליח". רוב בני הנוער בניך עשוקים בדברים אחרים לגמרי. מה הביא אותך להתעסק במטרה כל כך ערכית? "אני לא חושבת שאני שונה מאחרים בדרך החשיבה שלי. אני פשוט כזו. רוצה להשפיע ולשנות. זה מה שארצה לעשות כשאתה גדולה, לעזור לחברה, לקהילה, למי שזקוק לכך".

כמתקן מיוחד שנבנה לצורך כך ואוגר את מי הגשמים, שאחרת מתבזבזים לריק. "מים לא חסרים שם. הם פשוט לא יודעים מה לעשות עם זה. המחוסר במים מוביל למחלות, לקשיים כלכליים ולקשיים בתהלות יום-יומית בסיסית. לנו זה נראה עניין פשוט, עבורם זה לא. זה ריגש אותי, נכנס לי ללב וחשבתי שאפשר לעשות עם זה משהו", אומר שריג. כשחור לארץ המשיך שריג בהתכתבות עם אנשי הארגון וניסה בדרכיו לקדם את הנושא. ואז נכנסה לעניין מיכל בתן. "היא התעניינה, שאלה שאלות, וכ" שהחל פרויקט המנהיגות בבית הספר שלה, התזמון היוזמה היה מצוין", הוא אומר. כסיסימה את לימודיה בבית הספר היסודי די בחור השרון התלכטה מיכל היכן ללמוד בחטיבת הביניים. האהבה שלה לתיאטרון הובילה אותה לבחירה ללמוד בבית הספר התיכון הניסויי בכפר הירוק. "ראיתי הוד דמנות טובה לקחת את האהבה שלי לחבר אתה עם הלימודים, אז עברתי לבית הספר בכפר הירוק, והתאהבתי במקום", אומרת מיכל על הבחירה במקום בו היא לומדת כבר שלוש שנים.

שריג צור מהוד השרון שטף את פניו והתכוון לארוחת בוקר מרגיעה אחרי הטרק הארוך בהרי הקילימנג'רו באפריקה, הנמצא בגבולה הצפוני של טנזניה. אז, ובלי כוונה הוא פגש את דילן קומן, אמריקאי הרפתקן וירידותי מקליפורניה שטילויו בעולם הם רק חלק זעיר בפעילות הארגון המופלא Save the rain, שהוא אחד ממייסדיו. על קפה הביתה של בוקר, כשהוא תושב ממסע כן 10 ימים באחד מפלאי הטבע שמציע כדור הארץ, קיבל שריג מידע שבהמשך הדרך ישנה את חייהם של אחרים. המפגש בין איש ההיי-טק לאמריקני החביב הוליד כסופו את אחד הפרויקטים החולונטאריים היפים שמי שמובילות אותו הן שתי נערות בנות 14, תלמידות בית הספר הכפר הירוק. צעירות בגילן, אדירות בנשמתן. שנתיים עברו מאז אותו מפגש מקרי. כיום מיכל צור, בתו של שריג, וחברתה הטובה נגה בראל, בעיצומו של פרויקט איסוף כספים לרכישת מערכת לטיהור מים שבאמצעותה יוכלו אלפי ילדים בכפר נידח בטנזניה ליהנות ממים טהורים, מבלי לצעוד עשרות קילומטרים עבור טיפת מים אחת. "כשאומרים לילדה בת 12, שכל 15 דקות מת ילד בגלל מחסור במים נקיים, זה עושה משהו. נוגע ללב. אי אפשר לשמוע את הנתונים הקשים ולהמשיך הלאה כאילו כלום", אומרת השבוע מיכל.

משלבים כוחות

שיתוף הפעולה עם בית הספר היה חשוב למיכל ונגה, כי הן ידעו שזור רכנו להצליח זה. "המטרה בעבודה עם בית הספר הייתה לגבש גב, שלידי השכבה המוריים יירתמו גם הם. היה קשה יותר להצליח אם היינו עובדים עצמאית. הכפר הירוק בין היתר הוא בית הספר למנהיגות סביבתית ויש שם תמיכה ברורה במיזמים כאלו", אומרת מיכל. כשהמתנדב האהוב עליהן אישר להן את הנושא, הן יצרו קשר עם הארגון, שהמפגש עם אביה של מיכל היה זכור בו היטב. "סיפרנו שאנחנו רוצות לעזור בהקמת מתקן שיעזור לכפרים בטנזניה", המשיכה. הארגון מצדו נענה כמושב בחיוב והטיל על הבנות את המשימה לגייס כסום כסף עבור כפר בשם Mikunni ברפובליקה המאוחדת של טנזניה. בשיתוף פעולה עם הארגון, וכנציגותיו היחידות בישראל החלו הבנות בתהליך. לפרויקט שלהן הן קראו Save the Rain Israel - A kid for a kid שווכה גם לעמוד פייסבוק משלו.

מיכל שריג: "אין דבר כזה לסיים את הפרויקט. זה חלק ממיני, אנחנו נמשיך, כי הילדים באפריקה צריכים אותנו. החזקים מאיתנו ישרודו בצוות"

"רוצה להשפיע"

כאמור, הכל החל עת החליטו שריג, מנכ"ל חברת היי-טק וחבריו מילדות לנסוע למסע באפריקה לרגל חגיגות יובל לקיומם. "בלילה האחרון, כשאנחנו כבר בתחתית ההר, פגשתי את דילן בלובי של הלוגר' בו ישנו", מספר שריג. בשיחה סבלנית וארוכה סיפר דילן לשי משרתו ללמד את הקהילות שזקוקות לכך להשתמש במי הגשמים לצורך איסוף מי גשמים טהורים שימנעו מקרי מוות. זאת, תוך שימוש

ילד מהכפר עם שלט המורה על המרחק של הכפר ממקור מים

מיכל ונגה עברו בקצב. הן עברו בכל כיתה בבית הספר, הציגו את המצגת וניסו לבנות צוות משימה. "הצגנו את הארגון ומטרתו, ובכל כיתה נבחרו מתנדבים. מכובן שרק מי

החוכמה היא לקחה את זה למקומות שלא האמנתי. הן הוכיחו שמטרה קטנה, אם מחוייבים אליה, אפשר כמו מילות השיר, לשנות את העולם. הילדה שלי הבינה שאם היא לא תמכור עוגה, לא יהיה כסף. אם לא יהיה יריד התרמה, ילד באפריקה ימות. אני גאה בה מאוד."

אדם אחד שראוי לקררש ומעדיף להצטיי נע הוא קונסול הכפר של טנזניה בישראל, קסביאן נוריאל צ'ריץ'. למעשה, כיוון שלמדינה מאפריקה אין שגרירות בישראל, הוא מהווה נציגה הרשמי. הוא חי שם עשר שנים, בנה להם תשתיות תקשורת וסלולר ולפני כמה שנים שב לישראל והפך לאיש האמון על היחסים בין המדינות. "אני עובד על קירוב היחסים בין המדינות בישראל כל יום. זו מדינה שנמצאת בהתפתחות מתמי יום", אומר קסביאן.

על הפרויקט להצלת הכפר בטנזניה הוא אמר בגאוה: "להוריד בפניהן את הכובע. תחילה, הן פנו במכתב לקונסוליה על רצונן לאסוף כספים ולשפר את איכות המים בכפר. הגיעו לפגישה כמה בנות, מלח הארץ, מילות באות האימונות. וזוהי מל להצדיע להן. התרגשתי מהזיומה והמירץ. אומרי קסביאן."

כמי שמדבר את השפה המקומית בטנזניה, וכזה שמצוי בקשר קבוע מול הגורמים שהם, הוא יודע לספר על שביעות הרוצון וההתרגשות במדינה האפריקנית מיוזמות של מיכל ונגה. "הם משבחים, מעריכים ומתרגשים. אין ספק שפרויקט הזה ישר משמעותית את אורח חייהם."

לא הכרת. התהליך היה מדהים. הקשר עם אנשים ממדינות אחרות, פגישה עם קונסול טנזניה בישראל והפצת הפרויקט ברבים. למרתי על מנהיגות ונקשרתי לפרויקט מאוד. אני שמחה על כל דקה שהייתי שר תפה לפרויקט הזה ומודה שלמרות שהיו רגעים קשים, אכזר אותו כל חי".

בונים קשרים

לאחרונה, החלה נגה בניסיון התקשרות מול הילדים בטנזניה, להם מיועדת העזרה. מתכבים מתלמידים בבית הספר הכפר הירוק נשלחו באנגלית, עברו תרגום לשפה המקומית ובקורב צפוייה להתקבל התשובות, שלבשה ירגשו את התלמידים. בין היתר במכתבים, ובאנגלית מרשימה, סיפרו התלמידים בישראל על חייהם, התחביבים שלהם ועוד.

גם להורים חלק חשוב. רפנה, אימה של מיכל יחד עם הוריהם של שאר חברי הצוות, היו שם בבשיל החלום של הילדים. "אמא עודרה ותמכה, נענתה לשיגעונות שלנו. כשהיו חסות לנו שערות סבתא בבית הציעו רעיונות ואפילו תרמו כסף למיזם. למעשה, כל המשפחה, אחותי הגדולה נטע, הקטנה שירה, סבא וסבתא. כולם היו בתוך זה. שיגעת את כולם", אומרת מיכל בחיוך.

"בתוך הורה, אתה מקבל לעתים שיעור מילדיך. זה בדיקת המקרה", אומר אביה של מיכל. "עם האנגריות שלה, התשוקה

רים. "אין דבר כזה לסיים. זה ימשיך לנצח, זה חלק ממני. אנחנו נמשיך, כי הילדים באפריקה צריכים אותנו. החזקים מאיתנו ישרודו בצוות", אומרת מיכל. למרות שהיא ונגה הן בראש המאבק, היא לא שוכחת את חבריה. "לא היינו מצליחות לולא עזרת החברים והצוות. אבל בלי נגה, זה היה ממש בלתי אפשר. בלעדיו זה לא היה קורה". נגה, שותפתה הנאמנה של מיכל ומי שהובילה בעצמה את הפרויקט, מבינה במכתב לאחור כי עשתה דבר מדהים והרי ויחה ברמה האישית, חברים וערכים. "בע" קבות הפרויקט, ומלבד העובדה שהעלינו את המודעות למשבר המים העולמי יוגיסנו סכום כסף מכובד מאוד שיעשה שינוי ענק בחיים של אנשים, זכיתי להכיר את מיכל מקרוב וחברים וחברות נוספים, שקודם לכן

שריג צור: "בתור הורה, אתה מקבל לעתים שיעור מילדיך. הילדה שלי הבינה שאם היא לא תמכור עוגה, לא יהיה כסף. אם לא יהיה יריד התרמה, ילד באפריקה ימות. אני גאה בה מאוד"

שרצה. למפגש הראשון הגיעו יותר מ-30, במהלך הדרך נשארו 15. אלו שהתחילו ונשארו עד היום", נוכרת הנערה בתחילת הדרך. בסוף חודש דצמבר התקיים אירוע ההתרמה הראשון. לאחריו הגיעו עוד רבים. בזארים, בגרים, צמידים, זווון ועוד כאשר כל ההכנסות מגיעות כמובן לפרויקט. "הארגון שלח לנו צמידים שהכינו בשם מאפריקה. אלו צמידים מדהימים, עבודת יד. מחרנו גם מחזיקי מפתחות עבודת יד של הנשים וצמיד גומי של הארגון עם הלוגו והסיסמאות שלהם. את הכול קיבלנו נו ברואר ומכרנו במחירים סמליים כי הרי מדובר בילדים צעירים, בני גילינו שאלו דמי הכיס שלהם", אומרת נגה.

ואז ברך ליעד, הגיעה התפתחה מכיוון לא צפוי. הפתעה חיובית כמוכן. ארגון רוטרי העולמי שעובר עם save the rain, הבי טיח שכל סכום כסף שייאסף עד 22 במרס 2014, שהוא יום המים הבינלאומי, הם יעבירו סכום גבוה פי 7. עד היום ועבודת ארגון רוטרי אספו הבנות עבור הכפר בטנזניה קרוב ל-20 אלף שקלים. "הכול נוכח עצמנו", מתעקשת מיכל להוסיף. ואכן היוזמה שהחלה כמשולא שלא רבים האמינו שיצליח, עשתה את הבלתי ייאמן. "הצלחנו להציל לפחות את אחד מבתי הספר שם נוכח הסכום שאספנו. בקיץ הקרוב צפויים להתקין את המתקן שייאגור עתה את המים ויקל עליהם את חייהם. הצלחנו לפשוט את מיכל ונגה להמשיך את מסע ההתרמה ולנסות לסייע לכפרים אחר